Πάντα.

Τελευταίον γνωστὸν ἀναγνωρίσθη ὁ ἀρχαῖος λαὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Δεξιλογίου παρελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἀίγαιους, Ἀλυρῶν, θρᾶκο-φρύγας.

Καὶ ὅτι ὅλα τὰ ἐρεύνησαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λίθον, διὰ τὰς ὁποίας ἐπαρκῶς (satisfactory) ἐπιχειρήσεις εἰς ἐρεύνας, μόνον ἐρευνῶν ὀνομάτων ἔθνους πάντα. ... Ὑποθέτει ὁ κ. Ὀῦθος πρῶτος ἐκ τῶν φαινομένων ἐνδείξεων ἵππου καὶ ἵππεις, πρῶτον νὰ δείξῃ τὰ βλέμματα τῶν γείτονας τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἐγκαταστάσεις ἱππέων καὶ ἵππου. Ὁ κ. Ὀῦθος κατέχει ἀκόμη τὸν τόπον θρᾶκας, ἐπειδὴ ὁ τόπος ὁ ἀρχαῖος κόσμος ἦν ἐπιφέρει καθιλίφορτ καταβάρυνδι.

Ἡ γνῶσις μας τῶν λαλεῖν τῶν θρακῶν σχεδὸν περιορίζεται (confined) εἰς γλωσσάρια (glosses) καὶ ὀνόματα προσώπων καὶ τόπων.

Τοῦτα συνθρόιθηκαν ἀπὸ τὸν Tomaschek εἰς «Sitzungsberichte der Philosophisch-Historischen Classe der Akademie der Wissenschaften zu Wien» Volume CXXX (1894), Part II καὶ Volume CXXXI, Part I.

Τὰ θρακικὰ ὀνόματα προσώπων εἶναι τὸ πολὺ τόσον σύνθετα, ὅπως καὶ τὰ ἰνδο-ἰρανικά, ἀρχαῖα Ἑλληνικά, κελτικά, ἰρλανδικὰ καὶ σλαβικά.

Κατὰ μερικὰ λόγον, ἔνα τετράγωνον δυνάμεθα νὰ πάρῃ νοῆσαι ὀνόματα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἀνομάζει θὰ μᾶς ἔλθῃ ὀνόματα τῶν δίφυλλα Κύκλωπος.

Κεντ- ἢ Κενθ- συναντᾶται εἰς τὰ ὀνόματα (personal names) Aulu-centus, Aulu-centius, Epta-centius, Ἑπτα-κενθος, Bithicenthus, Biti-centus, Βουρ(ι)-κεντιος, Μαρ(ι)-κεντιος, Rabo-centus, Δινι-κενθος, Diza-centus, Traii-centhus, Τρι-κεντιος, Zeli-centius, Zipa-centhus, Ζικρα-κενθος, Sudi-centhius, καὶ Κενθος, καὶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θρακικοῦ φύλλου Σατρο-κενται.

Ὁ Tomaschek (σ. 3) ἐκφράζει ἀμφιβολίαν ἀναφέρουν τὸ «β», εἰς F καὶ τὰ ὀνόματα Αβρο-δίκης, Ἄβρου-πολις καὶ Ἄβρο-λεβα, ὄνομα δρομέως μετὰ τῶν ὀμμάτων τοῦ Ἄβρου. Δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν καὶ τὸ ὄνομα

(ἐπόμενον)

E. H. Sturtevant: (τοῦ Yale University): «Κύκλωποι» εἰς «Classical Philology», τ. 21, 1926 σ. 235-240

Ἀβρο-τονος. Ἔστιν τῶν ὀνομάτων τοῦ ἀνδρὸς Αὔλου-γέλλιος πρὸς τὸ Ἀβρό-γέλλιος καὶ τὸ Ἄλλου-πορις, Aulu-por, πρὸς τὸ Ἄβρου-πορις, ὁ Tomaschek θεωρεῖ ὅτι ἀβρο(υ)- καὶ αὐλο(υ)- εἶναι διάφορα κορρεῖ τῶν αὐλῶν θρακικῶν λέξεων, Auzotra καὶ Aulutra. Ἀλλὰ ἔχει μὲ κάποιαν συνάλλαξιν τὰ Αὔλου-γεννος, Αὔλο-γαυος, Aulu-gannus, Aulu-centus, Aulu-centius, Aulu-zenus, Αὔλου-τραλις, Αὔλου-μεφρις. Διὰ τὴν παρόμοιαν περίπτωσιν, τὸ γένος αὐλὸ δὲν πολὺ ἐνδιαφέρει. Ἠμεῖς ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὴν φύσιν μὲ τὸ «ρ».

Ὁ Κρ. Kretschmer: Einleitung S. 184 in die Geschichte der Griechischen Sprache" σ. 184f. ἐδόξασε ὅτι τὸ ρ θέσιν διὰ dissimilation "πολλὰ δυνατὸν νὰ γίνῃ αὐτό", ὅπως εἰς τὴν λέξιν Ῥαουσόπολις = Ῥουσοῦπολις. (πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ «ρα). ... Καὶ δυνάμεθα μὲ τὸν Tomaschek νὰ θεωρήσωμεν τὸ αβρὸ ὡς ἀρχικὴ μορφὴ τῆς λέξεως.

Ὁ Tomaschek παρατήρησε, ὅτι καθόσον ἡ λέξις εἶναι ἴδιον κοινὸν ὀνόματος εἰς ἑλληνικὰ ἀνδρικὰ, θὰ ἐπρεπε νὰ εὑρῇ τὴν αὐτὴν σημασίαν εἰς τὰ θρακικὰ ἀνδρικὰ, καὶ ἡ σημασία φίλος καὶ τῶν ἀρνήσεων εἰς πολλὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν λέξιν «αυτο-», «αυτυ-». ...

Ὁ Kretschmer: «Einleitung» σ. 239 τὸ ἀρχαῖον κελτικὸν «cét» πρῶτος καὶ τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ Γαλλικοῦ ἀνδρικοῦ Cintu-gnatus. Τὸ «πρῶτος» εἶναι καλλίτερον διὰ τὸ πρῶτον ὀνόματος ὀνόματος ἀνδρικοῦ, ἀλλὰ ἀλλόκοτον φυσικὸν ὡς διάφορον ὀνόματος. Ἡ Ἑλληνικὴ λέξις «πρῶτος» ἔστω τὸ πρῶτον ὀνόματος τοῦ Πρωτάρχου Πρώτιππος, Πρωτοφίλος, Πρωτόλιμος, Πρωτοσθένης, Πρωτοφάνης, καὶ πολλὰ ἄλλα, δὲν φαίνεται ὡς ἀλλόκοτον νὰ ὑπάρχῃ εἰς κανεὶς ὀνόματος ὄνομα. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν Σαυρομάτικον.

Ἡ λέξις «αυρο-» «αυλου-» πιθανὸν εἶναι τὸ ὄνομα ἑνὸς, καθὼς συλλαβὴ μὲ τὴν λέξιν «φίλος», τὸ ὁποῖον ἡ σημασία δὲν εἶναι τὸ ὄνομα ἑνὸς ἀνδρικοῦ λόγου ὡς ὄνομα (hide). Τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον καὶ μερικὰ πιθανὸν θὰ συναντῶμεν εἰς ὀνόματα θρακικὰ ἵππων (ἱππόπολοι παρ' Ὁμήρῳ, φίλιπποι εἰς τὴν Θρᾴκην) εἶναι ὁ ἵππος καὶ ἀρνήσεις θαυμάσια εἰς τὰ ὀνόματα αὐτὰ ἀνδρικὰ, ἀλλὰ ὄνομα τὸ σημεῖον τοῦ ἄλλου ὀνόματος εἶναι γνωστὸ. ... Πιθανὸν εἶναι ἡ γνώμη τοῦ Tomaschek ὅτι ἡ λέξις ἐδανείσθη ἀπὸ τοὺς Ἰρανικοὺς φύλλους τῆς Θρᾴκης. Τὸν Avesta «auzva-» «auzvaṅt», ὁποῖος πολὺ τὸ θρακικὸ αὐρο-, αὐρου- καὶ ἡ λέξις τοῦ Avesta τὸν ἀνοχὰ φαίνεται ἐξ ἄλλου διὰ τὸν ἵππον, ὅπου ἐπιπόνου (ἀκόλουθος)

θὰ ἀδύνατο νὰ λάβῃ τὴν ὀνομασίαν Ἵππος.
Ἐπομένως φαίνεται, ὅτι ὁ λίθος Κίλλαρος εἶναι θεμελιωμένος, ἴσως πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Φίλιππος.
Ἡ σωστὴ αἰτία λίθος δὲν ὀνομάζεται μεταφορᾷ τῷ μυστικῷ θεμελίῳ ὀνομάζεται, ἀλλὰ
Aulucentus (Corpus Inscriptionum Latinarum III 4378) ~~εἶναι~~ ἐπιθετικὸν πρὸς Ἱππόφιλος.
Κείμενον εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναγνωσθῇ (anticipate) τὴν εὕρεσιν θεμελίου ἀνάμεσα Ἀναλυτικὸν μορφῶν ὅτι "Κίλλαβρος" ἢ Κίλλαρος.
Καὶ ἐν λοιπὸν ὁ Κίλλαρος τὸν θεσσαλίαν ἔλαβε τὸ ὄνομάν ἀπὸ τὴν θέσιν, ἡ ἑρμῆνευμα μυστικὴ δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ θωρῆσωμεν τὸ ὄνομα Φίλιππος τὸν βασιλεῖα ὀνομασίαν τὸν Μακεδονίαν ὑπερλίθεον τοῦ Κίλλαρος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ